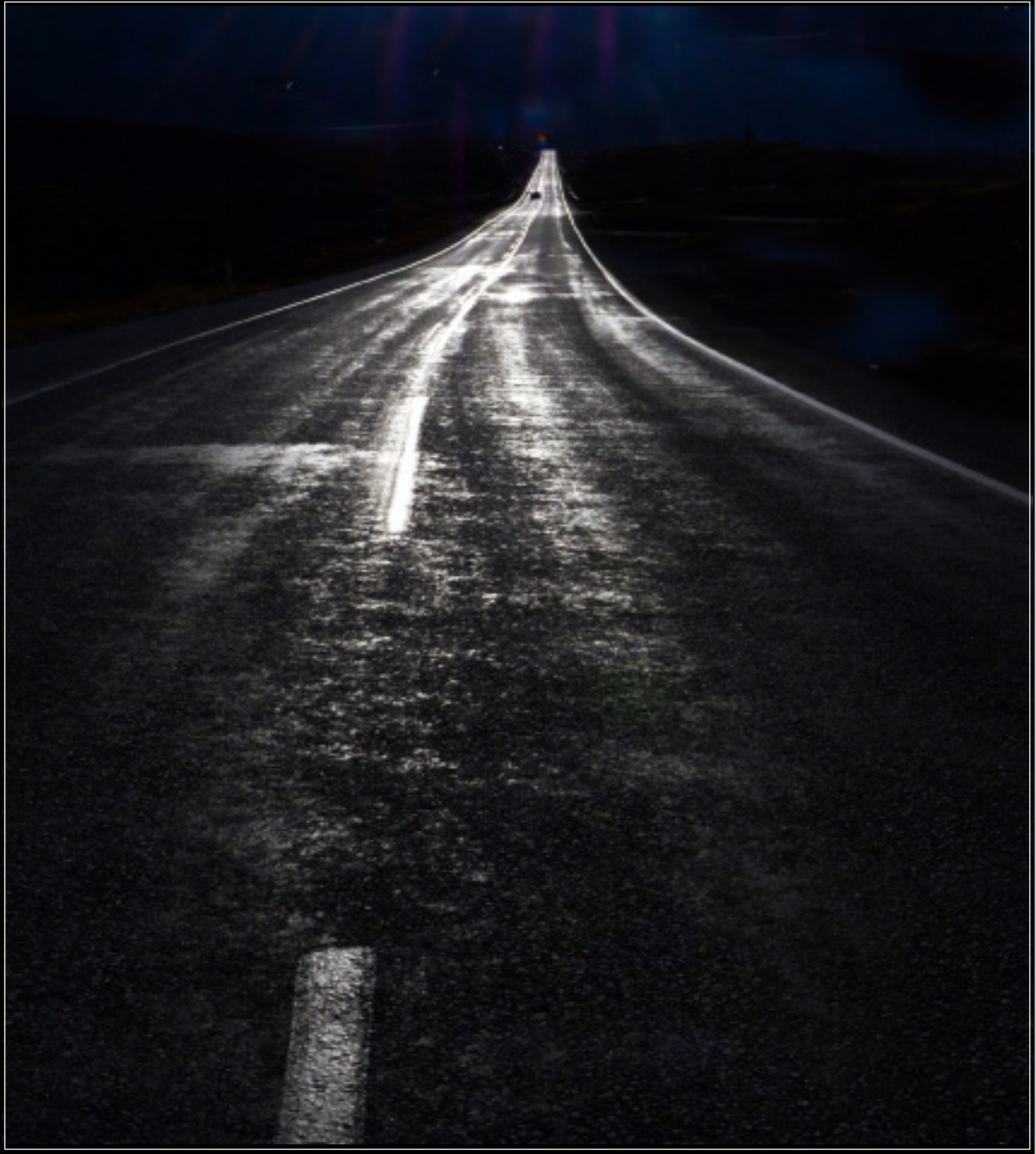

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

◊ Feymanî ◊ Mustafa Sade ◊ Ertuğrul Çoban ◊ Tacettin Şimşek
◊ Kenan Yavuzarslan ◊ Mehmet Pektaş ◊ Ali Kemal Yiğit
◊ Âşık Hazım Demirci ◊ Halit Yıldırım ◊ Mehmet Osmanoğlu
◊ M. Nihat Malkoç ◊ Hacı Musa Tuncer ◊ Yasin Şen ◊ Mehmet Aluç
◊ Zekeriya Çakabey ◊ Osman Gazi Turaç ◊ Tayyib Atmaca

44. Sayı Ekim 2021

• Mehmet Pektaş

Sakar Hoca-I

-Gerçek bir hayat hikâyesinden esinlererek yazılmıştır.-

Bizim hikâye uzun. Anlatmaya en baştan başlasam ya siz sıkılıp okumayı bırakırsınız ya da ben sıkılıp yazmayı bırakırım. İyisi mi ortadan başlamak. İlkokul, ortaokul derken sıra geldi liseye. Babamın beni okutmaya gönlü yok, anamın aklı ermez. Bende de affedersiniz okuyacak maça yok. Gel gelelim dedem... Kendisi mektep medrese görmemiş, elifi görse mertek zanneder. Ama okumaya âşık birisi. Benden büyük üç abim okumayınca ahdetmiş beni illa ki okutacak. Ya seve seve ya da döve döve. Beni kolumdan tuttuğu gibi götürüp ilçedeki yatılı imam hatip lisesine yazdırdı. Köyden ilçeye her gün gidip gelmek mümkün değil, ilçede de başka yatılı okul yok. Yani benim imam olmanın altında başka sebep aramayın. Bana bakıp da işinin hakkını verenlere çamur atmayın. Eğer bizim ilçede ziraat üzerine, elektrik, üzerine, torna, makine, inşaat üzerine yatılı bir lise olsaydı, ben imam değil, ziraatçı, elektrikçi, tornacı, makineci, inşaatçı veya başka bir şey olacaktım.

Ben liseye başladığım sıralar kredili sistem diye bir şey çıktı. Tam benim gibi okumaya niyeti olmayanlara göre... Okuldan çok ilçenin kahvelelerinde vakit geçirmeye başladım. Mezun oluncaya kadar kahvecilerle o kadar samimi oldum ki bazen kahveyi bana bırakıp ufak tefek işlerini görmeye gidiyorlardı. İçtiğim çaylardan, gazozlardan para almıyorlardı. Okul bittikten sonra köyün yolunu tutacağım derken imam olarak doğunun bilmem ne köyüne tayin olmayayım mı?

Tası tarağı topladım, köye vardım. Köy, eskiden farklı bir yerdeymiş, evler bir gece teröristler tarafından yakılınca köyü şimdiki yerine taşımışlar adını da Yeniköy koymuşlar. Köyde öyle bir karşılandım ki sormayın. Köylüler bana doğru gelirken dönüp dönüp arkama bakıyorum acaba arkadan gelen başka biri mi var diye. Türk filmlerinde olduğu gibi köylüler beni atlayıp arkamdan gelene sarılacaklar, ben kollarım açık dikilip kalacağım diye düşünüyorum. Ama gelen giden yok. Bu hürmet bana. Köy odasına buyur ettiler. Çay, kahve, yemek derken akşam oldu. Önce camiye gittik. Namazdan sonra da beni lojmana götürdüler. Meğer köylüler biz köy odasında otururken lojmanı

silip süpürmüşler, her yer pırıl pırıl, eşyalarımı bile yerleştirmişler. Unumu, bulgurumu, mercimeğimi çuval çuval koymuşlar. Yoğurt, süt, peynir bidon bidon... Muhtar işaret parmağını sallayarak:

“Bah hoca evde yemek yapmah yohdir. Köyli olarak karrar almışih, siğe nöbetleşe bakacağik. Her gün birimizin evinde yiyip içecahsan. Yarın sıran bizde. Anladi babo?” dedi. Oğlum Selim kedi olalı bir fare yakaladın dedim. Bir ay kadar yedim içtim, keyfime baktım. Bir ay sonra benim gibi elinde bavulla birisi çıktı geldi. “Ben bu caminin yeni imamıyım.” diyor. İmam sendin bendim derken kavgaya tutuştuk. Köylü araya girdi. Soluğu müftülüğe aldık. Mesele anlaşılmıştı. İlçede bir Yeniköy, Yeniköy’de de Yeniköy Camisi varmış, bir de Kayabaşı kasabasında Yeni Camii varmış. Benim görev yerim Yeniköy Camisi değil, Kayabaşı’nın Yeni Camisiymiş.

Ben camileri karıştırıp Yeni Cami yerine Yeniköy Camisi’ne gittikten sonra Kayabaşılılar toplanıp müftülüğe gelmişler “Camiye imam verin.” demişler. Müftülük “Sizin caminizin imamı var.” demiş. Kayabaşılıların bu ilk gelişi değilmiş, müftü bunlardan yana çok dertliymiş. Kayabaşılılar gelen imamı geçindirmez, imam gitti mi de müftülüğün yolunu aşındırırlarmış. Bir iki ay önce yine Kayabaşının imamı gitmiş. Halk müftünün başının etini yemeye başlamış. Müftü ne zamandır şunların imam sorununu bir halletsem der dururmuş. Resmi yollardan benim geleceğimi öğrenince Kayabaşılılara “Şu tarihte imamınız gelecek.” diye söz vermiş. Ben camileri karıştırınca tarih tutmamış. Kayabaşılılar bu işi gurur meselesi yapmışlar. Bu defa durumu ağaya anlatmışlar. O aralar da seçim yakın. Siyasiler doğu batı, kuzey güney, dağ bayır demiyor, ülkenin dört tarafında cirit atıyor. Bu ağanın konağına da her gün başka partinin yöneticileri gelmiş. Ağa, imam meselesi için siyasetçileri devreye sokmuş. Müftülüğe sabah akşam telefonlar gelmeye başlamış. Müftü işi gücü bırakmış siyasetçilere laf anlatmaya çalışıyormuş. Hakkımda soruşturma bile açmışlar. Biz Yeniköy Camisini paylaşamayan iki imam olarak müftülüğe varınca meselenin iç yüzünü öğrendik. İmam arkadaşım la helalleştirdim, asıl görev yerime dönmek üzere müftülüğün çıkacaktım ki oradaki memurlar:

“Müftü seninle görüşecek.” dediler. “Sana çok öf-

keli aman karşılık verme.” diye de sıkı sıkı tembih ettiler.

Müftü beni görünce renkten renge girdi. Konuşurken hem dişlerini hem yumruklarını sıkıyordu. Ayağa kalktı, tam karşıma geldi.

“Ulan Selim bir aydır senin yüzünden neler çektim? Gözüm üzerinde en ufak bir yanlışı görürsem yakarım seni. Şimdi doğruca Yeni Camiye...” dedi.

Ben bu defa Kayabaşı yoluna düştüm. Yayan yapıldak aç susuz iki günde zor vardım. Kasabanın ismi Kayabaşı ama Dağbaşı denilse yeridir. Kasabaya girdim. Kasaba demeye bin şahit ister. Hepi topu 50-100 toprak dam. Yeni Cami'nin yeni imamı olduğum alnımda mı yazıyor bilmem. Kimse selamımı bile almıyor, herkes sırtını dönüyordu. Kasabada yemek yiyecek tek bir yer yok. Yoldan geldim, açım. Kimseyi de tanımıyorum ki kapısını çalıp ekmek isteyeyim. Ufak bir bakkal dükkânı buldum.

“Ekmek var mı?” dedim. “Yohdir.” dedi. “Peynir?” “Yohdir.” “Zeytin.” “Yohdir.” Çaresiz, iki üç bisküvi aldım hepsi de kurtlu çıktı. Adama geri verecek oldum. Beni dövmediği kaldı. Oradan ayrıldım camiye buldum. Namaz vakti geldi. Şöyle güzel bir ezan okuyayım kasabalının da gönlünü kazanayım, dedim. Üç beş ihtiyar geldi. Namazı kıldık, tespihatı yaptık, arkasında bir dua ettim, üstüne de aşır okudum. Cemaatle musafaha etmek istedim. Sırtını dönen küfreder gibi çıktı gitti. Kala kala bir Topal Hacı kaldı. O da gidecekti, topallığından gidemedi. Koluna girdim:

“Bırak lo!” dedi. İçimden “Ulan ben bunlara ne ettim?” dedim. Altan almaya çalışarak:

“Hacı amca bir kusur mu işledim?” dedim.

Topal Hacı:

“Ula sakın ağamın gözüne görünme. Vallah seni vurur ha!” dedi. Ben bu adam herhalde bunak diye düşündüm. Bizim köyde de vardı böyle birisi. Deli Yaşar derdik, çocuklar kızdırınca “Sizi amcama söyleyeceğim, dayıma söyleyeceğim.” der dururdu. Topal Hacı da beni abisine söyleyecek diye düşündüm. Gülümsedim.

“Tamam tamam. Bu caminin lojmanı nerede?” dedim. Bu arada dışarı çıkmıştık.

“Aha ordadır.” dedi. Bastonuyla caminin az ilerisinde ahır gibi bir yer gösterdi. Gibisi fazla aslında, Topal Hacı'nın gösterdiği yerin kapısını açınca beni içeride koyunlar karşıladı. Koyunları çıkardım. Etrafı temizlerken uyuyup kalmışım. Bir tıkırtı-

la uyandım. Birisi cama vuruyor. Hemen koştum, baktım: Topal Hacı.

“Ne oldu?” dedim. Verdiği cevabın kibarcasını söyleyeyim:

“Elinin körü oldi.” dedi. Meğer sabah namazı vakti gelmiş. Akşamki cemaatle sabah namazını kıldık. Evde bırak yiyecek içeceği mutfak bile yok. Cemaatten birisi davet eder diye ağırdan aldım. Kimse oralı olmadı. Eve gidip tekrar kafayı vurdum. Bu defa kapı gürültüsüne uyandım. Birisi kapıyı vuruyor. Açtım. İki silahlı adam:

“Şehmuz Beg seni çağırır.” dedi.

“Kimmiş o?” dedim. Gür bıyıklı olan ötekine:

“Lo bu agayi tanimir.” dedi.

“Bana ağa da lazım değil paşa da lazım değil. Uyukum var, yatacağım.” dedim. Kafasında poşu bağlı olan sırtındaki silahı kafama dayadı:

“Şehmuz Beg çağırır dedik lo!” dedi. Normalde korkmam lazım ama o an uyku semesi:

“O kadar görmek istiyorsa Şehmuz Bey buraya gelsin.” deyivermişim. Gür bıyıklı beni kolumdan tutup asıldı. Poşulu silahın dipçliğini enseme indirdi. Yere kapaklandım. Sonra ayağa kaldırdılar. Silahları belime dayadılar. Düştük yola. Bu arada benim üstümde beyaz atlet, altımda mavi paçalı don var. Hava sıcak olduğundan öylece yatmıştım. Ayaklarımsa çıplak.

Toprak damların arasından ayaklarıma taşlar, dikenler bata bata geçtik. Ne kadar dikkat etsem de bir iki defa da hayvan dışkısına bastım. Kasabanın çıkışında etrafı kale gibi duvarlarla örülü bir yere geldik. Kapıda silahlı adamlar bekliyordu. Yanımdakiler kapıdakilere:

“Aga buni göreceh!” dediler. Kapı açıldı. Avluya girdik. Avluda da silahlı adamlar bekliyordu. Avlunun ortasındaki konağın üst katına çıktık. Teras gibi bir yerde gençten bir oğlan nargile fokurdatıyordu. Beni getiren adamlar sırtımdan ittirdi. Bir iki adım öne ilerlemiş oldum. Canım burnumdaydı. Nereden düştüm buraya diye düşünüyordum. Şehmuz Ağa dedikleri adam ne taraftan gelecek diye bakınıyordum. Zihnimde ise direk Maho Ağa, Zügürt Ağa rolleriyle Şener Şen canlanıyordu. Derdimi ağaya anlatabileceğimi düşünüyordum. Ağa hayal ettiğim gibi birisi çıkarsa köyde rahat edebilirdim. Ben böyle bakınırken nargile fokurdatan oğlan elini uzattı. Bana doğru bakmaya başladı. Kim ki bu diye düşünürken kaşlarını oynatarak bana uzattığı elini gösterdi. Ben de dudağımı ve kaşımı “Ne var, ne diyorsun?” anlamında oynat-

tım. Bu defa oğlan:

“Öp!” dedi. Şaşırmışım. Yeniköy’e girişte olduğu gibi acaba arkamda biri mi var bu çocuk ona mı diyor diye arkama bakındım. Gür bıyıklı ve poşulu da kaşlarıyla karşımdaki çocuğu işaret ediyordu. Ben bir şey anlamamıştım. Çocuk benden bir hareket gelmeyince:

“Öp lo!” dedi. Cinlerim tepeme geldi. Yine kibarcasını söyleyeyim.

“Hassstır lan!” dedim. Demez olaydım, konakta ne kadar adam varsa başıma toplandı. Beni evire çevire dövmeye başladılar. Meğer Şehmuz Ağa dedikleri o nargile fokurdatan oğlanmış. Ben artık hayatımdan ümidimi kestim. Şahadet getirmeye başladım. Tam o sırada bir adam geldi:

“Ağam gaymakam begimiz geldi.” dedi. Şehmuz Ağa yerinden kalktı, beni dövenlere seslendi:

“De haydi gaymakam begi karşılamaya!” dedi. Adamlar beni bırakıp kaymakamı karşılamaya gittiler. Sırt üstü yattım, kendime gelmeye çalışıyordum. Az sonra kravatlı takım elbiseli adamlar belirdi, bana göz ucuyla bakan ilerideki tahta se-dirlere oturuyordu.

Birisi tiksiniyecek bir şeyden bahseder gibi:

“Bu kim?” dedi. Şehmuz Ağa:

“Bizim caminin yeni imamı.” dedi.

Aynı ses:

“Bu o mu? Şu yanlış camide imamlık yapan... Kaldırın bakayım şunu.” dedi.

Beni sürüyerek misafirlerin karşısına geçirdiler. Ağanın yanında oturan takım elbiseli adam:

“Gelir gelmez burada da mı olay çıkardın? Ne bu halin?” diye beni azarladı. Karşımdakinin kaymakam olduğunu anladım.

“Yok, efendim.” diyebilirdim. Kaymakam bu defa Şehmuz Ağa’ya döndü:

“Şehmuz Bey, ırz namus meselesi mi yoksa? He-men jandarmaya teslim edelim.” dedi.

Ağa:

“Yok, gaymakam begim öyle bir şey olsa cender-meye zahmet vermeyik evelallah!” dedi. Sonra diş-lerini sıkarak: “Bizi tanımır, tanışirdik.” dedi.

Kaymakam ayağa kalktı, işaret parmağını bana dikti:

“İmam Efendi bir yanlışını görürsem yakarım. Şimdi Şehmuz Ağa’dan özür dile, sonra da doğru vazife başına...” dedi.

Ağa yine elini uzattı, istemeye istemeye apalaya-rak vardım, elini öptüm. Öptüğüm elinin tersiyle yüzüme bile bakmadan “git” işareti yaptı. Orada

kendimden küçük bir oğlan çocuğunun elini öp-mek yediğim dayaktan daha çok canımı yaktı. Ağ-lamamak için kendimi zor tuttum. Gür bıyıklı ile poşulu beni alıp ite kaka dışarı attılar.

Yalın ayak don atlet eve doğru gelirken gözlerim-den yaşlar süzülüyordu. Eve geldim. Namaz vakti gelmişti. Ağanın adamlarının vurduğu yerler zonk zonk zonkluyordu. İyi kötü abdesti aldım, ezanı okudum. Mihraba geçtim. Farzı kıldirmaya baş-layınca daha fazla kendimi tutamadım. Ağlamaya başladım. Farz bitti, son sünnete geçtim, hâlâ ağ-lıyorum. Tespihat, dua derken benim gözümdeki yaşlar dinmiyor. El Fatiha dedim. Fatiha’yı okuyup elimi yüzüme sürdükten sonra baktım ki benim 3-5 kişilik cemaat da ağlıyor. Önce Topal Hacı son-ra diğerleri boynuma sarıldı.

İkinci vakti geldi. Benim içimin acısı dinmiyor. Başıma gelenleri düşündükçe ağlıyorum. Namaz-da ben ağladım, cemaat ağladı. Akşam ve yatsı da aynı şekilde.

Daha yediğim dayağın yerleri iyileşmeden müf-tülüğe uğrasın diye haber geldi. Gittim. Bir belge-ye imza atmam gerekiyormuş. Adını bul karşısını imzala dediler. Listeyi baştan sona birkaç defa ta-radım ismimi bulamadım. Listeyi veren memura:

“Benim adım yok.” dedim.

“Nasıl olmaz? İşte Selim Sakar.” dedi.

“Ulan ne sakarı, benim soyadım Şahin!” dedim.

Benim başıma gelenler kulaktan kulağa yayılmış. Namım almış yürümüş. Sakar Hoca, aşağı, Sakar Hoca yukarı... Böyle olunca göreve yeni başlayan memur benim soyadımı Sakar sanmış. Sakar oldu-ğumu ben de biliyorum ama bu olay da içime çok oturdu.

Günler geçtikçe ben öyle bir hale geldim ki ca-miyi gördükçe ağlayasım geliyor. Kendimi namaza kadar zor tutuyorum. Bu arada arkamdaki cemaat de gitgide artıyor. Camide görmediğim insanları camide görüyorum. Ben ağlıyorum, cemaat ağlı-yor, ben ağlıyorum cemaat ağlıyor. Çevre köyler-den bile benim arkamda namaz kılmaya gelenler oluyor. Namazdan sonra bir zamanlar benim yü-züme bakmayan insanlar boynuma sarılıyor. Bir Cuma günü hutbedeyken beni ağanın yanına gö-türen gür bıyıklı ile poşuluyu gördüm. Namazdan sonra boyunlarını büküp yanıma geldiler. İki-si de elime sarıldı.

“Biz ettik, sen etme.” dediler. Ağalarının selamı varmış bir ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

“Ağanın eli tutulmaz.” dedim ama ağadan bir şey

gelmedi. Gür bıyıklı ile poşulu her Cuma namaza gelmeye başladılar. Namazdan sonra da ağanın selamını ilettiler.

Kasabada fırsat buldukça ailemi arıyordum. Terör belası yüzünden içlerinin bir türlü rahat etmediğini biliyordum. Her akşam gözleri televizyondaydı. Bizim buralardan bir haber çıkınca yürekleri ağızlarına geliyordu. Postaneye geliş gidiş bir memurla samimi olduk: Salim. Salim benden 3-5 yaş büyük. Oradan buradan konuşurken memleketimi öğrendi:

“Yahu muhterem benim oralarda bir asker arkadaşım vardı. İsmi İlyas.” dedi.

“Askerliği nerede yaptın?” dedim.

“Ankara’da Etimesgut Zırlı Birlikler...” dedi.

“Şöyle ben boylarda zayıf, burnu kemerli, kaşları biraz şöyle yukarı kalkık.” dedim. Şaşkın şaşkın:

“Nereden bildin?” dedi. İlyas benim abimdi. Tesadüfün böylesi... Memleketin en ücra köşesinde abimin asker arkadaşına rastlamıştım. İlyas abimle, Salim abiyi görüştürdüm. O günden sonra samimiyetimiz daha da arttı. Bir gün:

“Salim abi ben buradan nasıl kurtulurum?” dedim.

“Hiç merak etme, buranın insanı imam geçinmez. En fazla 3 ay sonra seni sepetlerler.” dedi.

Ama işler Salim abinin dediği gibi olmadı. Kasabalı beni çok sevdi. Ağlayan imam diye meşhur oldum. Cemaat, “Seni ölürüz de bırakmayız. Şimdiye kadarki imamlar daha gelmeden gitmeyi düşünüyordu. Senin gibi içten namaz kıldıran görmedik.” diyordu.

Topal Hacı:

“Vallah ben böyle ağlayarak namaz kıldıran imam bir Beytullah’ta görmüşem, bir burada.” diyordu.

Ben bu defa köylü beni bırakmayacak diye ağlamaya başladım. Geceleri kâbuslarla uyanıyordum. Kâbuslarımda ömrümün sonuna kadar burada kalıyordum ve beni buraya gömüyorlardı.

Gel zaman git zaman. Gönlümü birine düşürdüm. Kayabaşı’nın karanlık gecelerinde sevdiğim dilberin hayaliyle aydınlanıyordum. Bendeki değişimi ilk Salim abi fark etti:

“Senin bir derdin var.” dedi.

“Hangi birini söyleyeyim?” dedim.

“Buradan gitmek istediğini biliyorum. Diğerini söyle.” dedi.

Derdimi Salim abiye açtım. Sevdiğim kızla daha bir defa bile konuşmuşluğum yoktu. Bırakın ko-

nuşmuşluğu bakışmamıştık bile. Öyle bir şey yapacak olsam oranın insanı hiç acımaz öldürürdü. Her gün hemen hemen aynı vakitte çeşmenin başına geliyor, suyunu dolduruyor, salına salına gidiyordu. Ben de bir damın kuytusunda uzaktan uzağa onu izliyordum. Onun gelmediği günlerde aklıma kötü kötü şeyler geliyordu. Adını, sanını, kimin kızı olduğunu bilmiyordum. Anlatırken gözlerimden yaşlar dökülüyordu. İyice psikolojim bozulmuştu, gücüm ancak gözlerime yetiyordu. Vara yoğa ağlıyordum. Salim abi hâlime çok üzül-
dü. Onun da gözleri doldu.

“Kasabalı beni sever, ağayla da aram iyidir. Hele kimin kızımıymış bir öğrenelim. Hayırlısıysa olur.” dedi. Salim abinin boynuna sarıldım.

Ertesi gün postanenin önüne gittim. Salim’le birlikte benim her zaman pusuya yattığım damın kuytusuna geçtik. Beklemeye başladık. Çok geçmeden sevdiğim kız görüldü. Yüreğim güm güm atmaya başladı. Elim ayağım birbirine dolaştı:

“İşte işte geliyor!” dedim. Salim şaşırdı:

“Bu mu?”

“Evet, evet bu.” dedim. Kız, çeşmeden bidonları doldurmaya başladı. Salim:

“Sen bunun neyini beğendin, söyle bakayım.” dedi.

O zamanlar kanımızın deli zamanı, rüyalarımdaya ne gördüysem olduğu gibi anlattım. Salim başını sallamaya başladı:

“Ne dersin abi olur mu bu iş?” dedim. Salim yine başını salladı:

“Olur, olur hele sen az bekle.” dedi.

Ben ağzımın suyu aka aka sevdiğim kıza bakmaya başladım. Az sonra kafama lank diye bir şey indi. Acı ile sıçradım. Salim’in elinde bir gübre küreği vardı. Nereme denk getirirse vuruyordu. Bir taraftan da:

“Ulan o benim karım!” diye bağıırıyordu.

Uzun lafın kisası karakolluk olduk. İfade, sorgu sual derken serbest bıraktılar bizi. Sonra ağa karşısına aldı:

“Def olun lo torpağımdan!” dedi.

Daha sonra da kaymakam karşısına aldı:

“Derhal tayin isteyeceksiniz.” dedi. Benim canıma minnet. Sonunda buradan kurtuluyordum.

Devamı gelecek sayıda